

[Svend Haugaard.]

rådspas til for at rejse ind i Vesttyskland. Man kan selvfølgelig sige: ja, men det er det samme land; men det vil alligevel sige, at så er Vesttyskland bedre kvalificeret end vi til at vurdere, hvad der tjener landets egen tarv, altså med hensyn til, hvem der er politisk, og hvem der ikke er politisk. Jeg synes altså nok, der er tale om diskriminering i højeste grad også på det punkt.

Men jeg vil gerne spørge til sidst: når der nu er gået 6 år siden 1961, kunne der så ikke være grund til i hvert fald at overveje en lempelse; der var lidt positivt i det, man sagde om journalisterne, men kunne der ikke være grund til at overveje en ændring af hele forholdet ved f. eks. at gå over til det svenske system, således at man anerkendte tysk legitimation med dansk visum?

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): Jeg forstod, at hr. Svend Haugaard havde opgivet væsentlige dele af sin fremstilling; der var ikke længere mystik over det, der var ikke længere insinuationen om, at nu bestemte vi ikke selv, at vi var sat under administration og påtrykt visse ting. Hr. Svend Haugaard har forstået helt rigtigt, at det er aftaler, der er indgået i NATO mellem alle NATO-landene, herunder også Tyskland. Der er ikke tale om en diskrimination; aftalen går simpelt hen ud på, at Tyskland er undtaget. Sådan har Tyskland ønsket det, og det har de andre parter accepteret, idet man selvfølgelig vil være med i enhver form for politik, der kan medføre en tilnærmelse mellem de to lande, som de to adskilte dele af det tyske folk også selv er med på. Så det er der heller ikke noget mærkeligt eller noget mystisk eller noget diskriminerende i.

Så siger hr. Svend Haugaard, om der ikke kunne være grund til — han kunne godt have sagt igen — fra den danske regerings side at tage et initiativ for at få lempelser eller ændringer i systemet. Jo, det mener jeg der er grund til, og det er derfor, hr. Svend Haugaard nu to onsdage i træk har fået oplyst, at vi har taget, og at vi står midt i at tage et sådant nyt skridt over for NATO.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af folkepensionsbidraget).

(Lovforslaget (nr. 84) findes i tillæg A. sp. 1867, fremsættelsen i tidenden sp. 1429).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Astrid Skjoldbo: Jeg kan på min gruppes vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag og vil kun knytte et par enkelte bemærkninger hertil.

Formålet med lovforslaget, der jo går ud på at forhøje folkepensionsbidraget fra de nuværende 2½ pct. til 3 pct. af skala-indkomsten, er at skaffe dækning for merudgifterne til udbygningen af folkepensionen, og det formål er der sikkert her i salen enighed om at støtte. Samtidig foreslår ministeren en forhøjelse af bundgrænsen for betaling af folkepensionsbidrag, således at personer med små indtægter, personer, der faktisk ingen skatteevne har, fortsat fritages for at betale dette bidrag.

Jeg kan anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Søren Andersen: Jeg skal ikke trætte med nogen lang tale om det forholdsvis enkle lovforslag, hvori folkepensionsbidraget foreslås sat op med ½ pct. og bundgrænsen for betaling af bidrag foreslås forhøjet simpelt hen ved en forhøjelse af beløbene for denne grænse. Man har med mellemrum — motiveret i folkepensionsudgifternes stigning — forhøjet det bidrag, som der er almindelig enighed om bør findes i denne lovgivning, og vi er fra venstres side tilhængere af, at der ydes et sådant bidrag, og at det føres à jour, ligesom vi er tilhængere af, at det til sin tid indgår i et samlet tryghedsbidrag.

Jeg vil dog gerne knytte et par enkelte bemærkninger til det pensionstillæg, som vi så ofte har talt om. Det volder nu engang store administrative vanskeligheder ude omkring i kommunerne, og dette tillæg